

A Járószálg

Gróf Teleki Béláné és gyermeke.

Gaidushek Erzsi felvétele.

1924. 49. sz.

A Társaság

SZÉPIRODALMI ÉS TÁRSADALMI KÉPES HETILAP

Alapította Dr. Dobay István / A kiadásért felelős Miakich Károly

Dr. Boda Jenő leánya, Roxane.

Veres-műterem felvétele.

Adieu Nusi

Egy pesti szerelem története

Irta Egyed Zoltán

(7)

A bankár azonban, bár látta Gizi mosolygó holdvilágarcát, a világerő rá nem nézett volna. Egyrészt azért, mert félt, hogy elpecheli magát már csak azzal is, ha ránéz Gizire, aki a legpechesebb ember volt az egész életben, no meg azért is, mert a végén ugysem akart neki kiadni a bankból. Gizit azonban nem lehetett olyan könnyen lerázni. Mikor látta, hogy a legszebb mosolya sem használ, nem akarják észrevenni, két coup közben egyszerűen odaszólt a bankárnak:

— Édes egy Titikém, nyerve és mégsem megelégedve? . . .

— Jézus Máriám, — szólott a bankár — végünk van, Gizi megszólalt. El kéne retirálni a bankkal.

Kártyaházi nagyon felingerült. S bár tovább mosolygott, mint aki a mondottakat egyszerűen viccnek tekinti, miközben a bankár a lapot leadta, dühtől eltorcult arccal szólt oda a szomszédjának:

— Fertelmes egy fráter ez a Szurdoki . . .

A szomszéd azonban ideges volt, mert sokat vesztett s oda sem figyelt arra, amit Kártyaházi mondott. A kártyát figyelte. Ezuttal a bank vesztett. A bankár, aki eddig kerülte Kártyaházi tekintetét, most már nyujtogatta utána a nyakát s mikor meglátta, szemrehányással mondotta:

— No ugye megmondtam. Csak megszólal és a fű abbahagyja a növést. Ezzel már biztosítani is akarta magát minden későbbi adófizetés alól. Kártyaházi azonban még mindig mosolygott. Kedvesen és elragadtatással, mint aki boldog, hogy szerény személyével egyáltalán alkalmat szolgáltatott egy ilyen kitűnő férfinak, mint a jelenleg épp véletlenségből nyeresben lévő bankár, a megszólalásra. Egy nyerő bankár mondhat, amit akar.

De a következő coup is elveszett. Kártyaházi a játékosok háta mögül aggódva figyelte a coup lefolyását s mikor a coup már menthetetlenül elveszett, aggódó arccal csóválta meg a fejét. Mint aki azt mondja: »ejnye, ejnye, ezt már nem szeretem«. Aztán ránézett a bankárra hűséggel, szeretettel, mint egy bajtárs, aki azt akarja mondani:

— Kiváló barátom, végtelenül sajnálom, hogy minden kiválóságod dacára is ilyen kellemetlen emberi dolog történik veled: ime vesztesz. De én nem vagyok az oka, mert én életemmel és véremmel is megakadályoznám ezt, de hejh! a sors ketőnkhez minő mostoha . . .

A bankár azonban nem volt gondolatolvasó. Mégegyszer ránézett Gizire, de úgy, hogy egy bivaly is felfordult volna tőle. Aztán kapta a vesztő kártyákat eldobta és dühösen felállt.

— A bank elment. Kártyaházi ur elpechelné magát Szent Pétert is az égben.

És most meglepő dolog történt. Kártyaházi, aki most már tudta, hogy a bankból, amelynek tetemes részét amugy is kihúzták a nyerő pointörök,

amugy sem fog kapni egy vasat sem, egy szempillantás alatt megváltozott. Arca elpirult a nemes haragtól, szemei kidülledtek s előbb még oly mézédés hangja éles és fenyegető volt, mint a kard pengéje.

— Kii-kéé-rem magamnak ezt a hangot! Ön a peches és nem én!

A legnagyobb sértésnek tekintette, ha pechesnek tartották. Ölni tudott volna érte. Pedig ő is tudta, hogy bizony a földkerekség egyik legpechesebb embere. A kártyán veszít, a nők nem szeretik, pénze sincs, állása sincs, egy monokli minden vagyona, szerelme, ifjusága. Ölni tudott volna ilyenkor, mikor a pechét a szemébe vágták. És vérbeborulva, fuldokolva nézett a bankár után.

Kártyaházinak volt a klubban egy barátja, Kazacsay Kazimir, akit röviden így hívtak: a litván nemes. Kazacsay kis, sovány emberke volt, tele fantáziával s az élet mohó szerelmével. Imádta az életet s álmai lovagkastélyok körül és ezerholdas dominiumokon kalandoztak s mert a dominiumok s a kastélyok csak álmaiban szerepeltek, tréfásan emlegetni szokta litván birtokait, miután Litvánia épp oly messze volt, mint a hold, amelyet szintén imádott, mint minden romantikus. Ezért is nevezték litván nemesnek. Sunyi, kopaszodó kis emberke volt, mindig kinos eleganciával öltözködött, végtelen szerelme volt egy nagy szőke nő, akit már kétszer elvett feleségül s akitől kétszer el is vált, akit gyűlölt és imádott, de aki mindig újból és újból le tudta venni a lábáról. Sokszor éjszaka megjelent részegen egy csukott kocsin a hotelje előtt, amelynek egyik ötödik emeleti manzardszobájában lakott s a portással lekérette. És Kazimir jött engedelmesen, mint egy kis kutya, mint egy muzsik, ha volt pénze, odaadta s birtokába vette a nőt, aki diadalmasan uralkodott felette Kártyaházi gyűlölte Kazacsayt, mert tudta, hogy néha mégis tud egy kis pénzt csinálni magának, mert fősvény volt önmagával szemben is s ha volt egy-két forintja, azt összerakta, eldugta, ha kellett a pádimentum alá is. Kártyaházi meg, ha tiz forintja volt, rögtön fiakkerbe ült és eldor bézolta.

— Kérek egy flakont — mondta ilyenkor szenvedő hangon a pincérnek és mágnásnak, az élet királyának képzelte magát. A flakon és a cigaretta — vagy amint ő szokta mondani pajzán jókedvében — a zsizsaretta — volt az élete.

És Kártyaházi véletlenül észrevette Kazacsayt, amint nevetett. És ez volt az egyetlen, amit nem tűrt. Nem tűrte, ha Kazacsay nevetett. Pláne akkor nem, ha ő dühös volt. Mert hogy jön hozzá egy ilyen Kazacsay, hogy pont akkor nevéssen, amikor ő, Kártyaházi Géza rosszkedvű. Kártyaházi Géza önmagát tartotta a világ legelkényeztetettebb, legkényesebb urfiának és egyszerűen meg sem értette, ha valaki akkor nevetett, amikor ő dühöngött. És ez a Kazacsay éppen most . . .

— Nna! . . .

Szederjes lett az arca a dühtől és kitámolygott a szobából. És szidta Kazacsayt, mint a bokrot.

Kazacsay pedig, mikor észrevette, hogy Kártyaházy dühöng, most már hangosan, jó izüen, tele torokkal hahotázott, hogy Kártyaházy odakünn is meghallhassa.

Dénes a klubból ugy félkilenc felé a színházhoz hajtatott. A hátsó kis kapunál a portás udvariasan köszöntötte.

— Hányadik megy? — kérdezte Dénes.

— Most kezdték a másodikat — felelte a portás.

Dénes bement a színpadra. Egy da= gályos magyar író darabját adták, akit Dénes nem szeretett, nem is tartott jóhi= szemű írónak sem, mert a mondatai ugy agyon voltak nyo= moritva, hogy abból józan ember ki nem okosodott. A színé= szek minden darab= jánál valósággszen= vedtek, mert ha egy ékezetet kihagytak valahonnét, akkor keserves szemrehá= nyást kaptak ettől a piperkőctől, aki otthon selyemshaw= lokban fogadta a vendégeit és pude= rezte magát, mint egy vén, hiu duenna.

— A ritmus a fontos — szokta mondogatni. — En vagyok a magyar nyelv Wagnere. Az a nyelv, amit én be= szélek, nem is em= beri beszéd már, ha= nem maga a zene. — És ömlengett saját magáról, mint egy kokott, aki meztelenül nézi magát a tü= körben és nem látja, hogy a bőre sárga és fakó, mint egy halotté. A sok kendőzés tönkretette . . .

Dénes megállt a színpalak mögött és benézett. Anna éppen egy nagy tirádát fejezett be s hátat fordított a közönségnek, ugy panaszkodott kétségbe= esve, égre emelt szemekkel Rádynak, hogy nem bírja ezt a rémes dialektikát. Ebben a percben észrevette Dénest, aki nézte őt. Az arca felvidult és jókedvüen vágott egyet felé a szemével és in= tett neki, hogy várja meg, amig kijön a színpadról. Dénes bólintott és nézte a játékot Halálos erővel nehezedett rá a színház misztériuma, amely, ha valakit egyszer varázsos hatalmába kerített, többé

ki nem engedi karmai közül. Kinézett a színpalak mögül a nézőtér felé, a rivalda vakító lámpasora beletűzött a szemébe, lent sötétlett a telt nézőtér. Félelmetes volt ez a tömeg így: az emberek a páholyokban és a földszinten és minden szem a színpadra tapad. És ime, ezeket itt a színpadon egy meg nem irt, de minden írott törvénynél ha= talmasabb erő kényszeríti, hogy szavakat mondja= nak, amelyeket egy másik ember irt elő, belül talán sírnak és itt hahotáznak, vagy vigak és itt — sírva fakadnak, hogy egy pillanat mulva a kulisszák mögött homlokegyenest az ellenkezőjét csinálják.

És megérezte itt egy pillanatra a saját pá= lyájának titkos dop= pingját is, amely csak úgy, mint itt ezeket a színészekét is: fűti, hajtja, élteti ezt az egész nagy, borzal= mas hiúság vásárát. Mert a színész azért szaval, azért huzza ki magát, azért vágó= dik el, azért fakad sírva, hogy tessén — s ő is azért ír, hogy — tessén. Elsősor= ban magának, aztán — a publikumnak. Hogy mondanivalója is van, ebben a pil= lanatban nem is hitte komolyan . . .

Szász Anna most kijött a színpalak mögé. Az arcán vas= tag rétegben viritott a festék, a szem= pillái is egyenként ki voltak festve s mintha meg is lettek volna hosszabbítva a szénfekete festék= kel. A szája égett a

rustól s a szemei csillogtak, mintha atropint csöpög= tettek volna bele. Dénes lehajolt, kezét csókolt. A csók nyomán folt maradt a keskeny fehér kézen: ki volt puderozva az is . . .

Anna nem is szólt Köblös Déneshez, csak megfogta a kezét és huzta maga után. Mint egy gyermek a másik gyermeket. Vitte az öltözője felé. Kint a folyosón ránézett és szinte mámorosan kér= dezte:

— Becsipünk ma?

— Be! — felelte Dénes.

Anna énekelni és táncolni kezdett a folyosón. Így táncolva ment előre az öltözőajtóig, a szok= nyáját tánc közben magasra emelte. Nem törődött a művészekkel, a munkásokkal sem, össze= vissza sza=

Biró Pálné gyermekei, János és Marietta.

Angelo felvétele.

Francia parfüm= különlegességek

Parfumerie Kosztelitz

B U D A P E S T
V., Dorottya=ucca 12. sz.
// Telefon: 188-89. //

ladgáltak a hosszú folyosón és azok ezt mind látták. Jókedve volt. Semmivel sem törődött.

Dénes még sohasem volt Anna öltözőjében. Az ajtóra egy egyszerű fehér kartonlapra volt kiírva a neve:

Szász Anna

Modern öltözők voltak ebben a színházban, hideg és meleg víz volt valamennyiben, az ajtók úgy jártak, mint a hálókupék ajtajai, sineken. Dénes belépett a Szász Anna öltözőjébe. Tele volt ez a meleg, puha kis fészek fényvel, tükörrel, fehérvirággal, illattal, selyemmel, világossággal, egy kis műhely, ahol Anna szépsége minden este a publikum számára elkészült. Az öltöző-asztalka előtt óriási tükör, nagy metszett kristályüveg, a falon gigantikus állótükör, meg két kezítükör az asztalon. Mellette a festékek tömkelege, karcsu rizsek, fekete szemrudacsok, rózsaszín masztix, testszín és fehér, garmadával a csillogó üvegcsék, ezüst- és aranycsőrű kis flakonok és nikkelfeju palackok gyékényruhában tele parfümmel, eau de colognal, fehérítővel, teával, kyxel, porokkal, folyadékokkal, azzal a tömérdék büvszerével a művésznő boszorkánykonyhájának, amelyet úgy hívnak, hogy: öltöző. Amelynek ajtaján annyi öregasszony surran be, hogy egy óra múlva fiatalon és hódítószépen jöjjön újból ki. Az egyetlen igazi fiatalító kúra...

— Nos, hogy tetszik nálam? — kérdezte Anna Dénestől. Dénes kábultan felelt:

— Gyönyörű. Édes és meleg. Olyan meleg — mintha odakint hideg volna. — És szemei végigfutottak a falakon, amelyek telisdedteli voltak aggatva fényképekkel, kollégákéval és kolléganőkével, vendégművészekkel és vendégművésznőkkel, valamennyin irott dedikálás.

Meiner lieben, aufrichtig geschätzten Kollegin...

... Legkedvesebb partneremnek...

... A nagy Szász Annának hódolattal...

Ilyen és ehhez hasonló hazugságok díszeltek az aláírások előtt. Az sem hitte, akinek szólt, de az sem, aki írta. Hazugság volt a sok kedves, becéző, hizelgő felirat, mint ebben a világban minden: a kulisszáktól, amelyek csak elől valódiak, egészen a halálig, amely csak addig tart, amíg a függöny összemegy. Dénes izgatott s nyugtalan lett ebben a parfömös barlangban, amelyben a legszebb tirádák, a legragyogóbb könnyek, a legmeghatóbb szenvedések, az ezüst kacajok és arany sóhajok asszonya tüzelt. Anna most a toilletasztala elé ült s egy óriási puderezővel puderezte magát. Mint egy szép, nagy fehér macska, amikor mosakszik. A homlokát, az arcát előbb, aztán közben a felső ajakát és az apró rózsaszínű állát.

(Folytatjuk.)

Caldecote-Towers

Irta Éber Málka

Bushey-Heath, 1924. dec. 10.

Itt ülök az intézet olvasószobájában, odakinn sűrű fekete köd, idebenn a lányok az egyik sarokban grammofonoznak, a másikon angol dalokat énekelnek, engem pedig elfog a honvágy és eszembe jut, megírom haza, hogy élünk mi itt egy angol leányintézetben?

Ez év nyarán volt, amikor apa egyszer megérkezett Olaszországból és újságolta, hogy egyik olasz barátja két leányát, akik most végezték a gimnáziumot, kiküldi egy angol finishing schoolba angol nyelvet és szokásokat tanulni. Hozzá járult shhoz, hogy Lizi is kimegy egy svájci intézetbe, szóval elkezdtem könyörögni és végül — nem éppen könnyen — kiküzdöttem, hogy engem is kiküldjenek egy ilyen angol intézetbe. Elkezdtünk a kedves miss Limpsonnal levelezni, végül is meg egyeztünk levélben ezzel a Caldecote-Towers nevű intézettel, ahol most negyedik hónapja élek.

Rém boldog vagyok, hogy kijöttem. Milyen igaza volt Zilahy Lajosnak, aki szeptemberben, mikor szüleim kihoztak, azzal fogadott, hogy »bizonyára sok szép ajándékot kapott már eddig a szüleitől, de olyan értékeset még egyet se, mint azt, hogy kihozták Angliába.«

Az intézet maga közvetlen London mellett van, a londoni golf-pályák és golf-klubok kellős közepén, egy kis domb tetején van egy remek 16 holdas park, a legcsodásabb tömött, zöld fűvel begyepesítve, akkor — szeptember elején — még mindenféle színekben pompázó virágokkal, egész rózsálgetekkel díszítve, van itt olyan fa, amely ritkaságánál fogva egész Angliában ismeretes. Maga az intézet azelőtt főúri kastély volt, most a földszinten vannak a fogadó- és társalgó-termek, az emeleteken a hálószobák, külön épületben a tanterem, a park egyik végében pedig az istállók, az intézet külön hátsó és kocsi-lovai számára.

Az első benyomás tehát fényes volt, nem is álmodtam, hogy ilyen gyönyörű létezik. Azért, mikor egyedül maradtam, bizony kissé elhagyatottnak éreztem magam. A lányok két nap alatt érkeztek, első délelőtt csak egy ausztráliai és egy ír leány voltak itt, ezek egész nap az angol himnuszt énekeltek és rólam nem igen vettek tudomást. Azután befutottak a többiek, összesen 33-an, akik közül egy kis indiai lány, akit 2 évvel ezelőtt hoztak ide a szülei, akiket azóta se látott, egyik New-Zeelandból jött, három amerikai, a többi skót, ir vagy pedig vidéki angol leányok, szóval egytől-egyig csupa angol, egyedül én vagyok idegen. (Hogy el ne felejtsem: 17-nak van rövid haja, 16-nak hosszú, tehát a »shingle«-párt az én szavazatommal győzött.)

Ez az én idegenségem azért itt nem valami érdekesség. Itt az emberek nem érdeklődnek úgy

HÓ- ÉS SÁRCIPÓK

WESZELY
IV., VÁCI-UCCA 9. SZ.

a mások személyes dolgai iránt, mint nálunk. A saját dolgairól nem illik beszélni, még kevésbé a mások ügyei iránt érdeklődni. Persze kezdetben sok bajom volt a nyelvvél. Sehol se oly nehéz egy nyelvet megtanulni, mint Angliában, először is mert nem valami sokat beszélnek, másodszer pedig, mert oly finomak, hogy soha se nevetik ki vagy figyelmeztetik az embert, ha hibát csinál. Mostanra azért már nagyon jól belejöttem, a St. Ivan előadását már szóról-szóra megértettem, most pedig már Bacon essayit olvasom — ez pedig elég nehéz.

Általában az emberek itt leirhatatlanul jók, olyan jóindulatuak egymással szemben, hogy szinte hihetetlen. Októberben volt a születésnapom, persze titokban tartottam az napig, de reggel, mikor felébredtem, elszóltam magam a szoba-társnőmnek, mire az egész intézetben egyszerre mint futó tűz terjedt el ez a fontos hír és sorban jöttek a lányok exkuzálni magukat, hogy nem tudták és megnyugtattak, hogy az ajándékot a „christmastpresenttel” együtt fogják adni. Theára kaptam egy gyönyörű tortát az intézettől és a „headgirl” meg egy ír lány rögtön beküldtek Londonba és reggel már megkaptam a nagy skatulya „toffel” csokoládékat. Nem aranyosak? Mihelyt itt valaki bajban van, rögtön segítenek egymáson. Ha az ember megköszöni, a válasz az: „we are all guides” — ez tehát kötelesség.

Legnagyobb örömem, hogy én is »girl-guide« lettem. Ez egy óriási szervezet Angliában, olyan leány-cserkész-féle, a főlv mindenkin segíteni, gyermekeket, öregeket, betegeket támogatni és a főszabály, hogy mindent mosolyogva kell tenni, hogy az illető ne vegye észre, hogy fáradságot okozott. Hogy az ember guide lehessen, ahhoz nagy előkészületek kellene. Nem beszélek a gyönyörű egyenruháról, amit persze élvezet megcsináltatni. Először kap az ember egy »guide-book«-ot, amiben az összes törvények benne vannak, azt mind be kell tanulni. Aztán vannak kurzusok, amiket el kell végezni. Különféle képesítések vannak. Az első, amit megszereztem, volt az »interpreter«-képesítés. Ehhez le kell írni valamely idegen nyelven egy levelet, majd egy idegen levelet angolra fordítani. Aztán kell tudni leadni és felvenni Morse-jeleket zászlóval, lámpával és hanggal, két szál gyufával kell befűteni, hét féle csomót kötni, 100 yardot futni 20 másodperc alatt, különösen nehéz az ápolási rész, ebből külön orvos vizsgáztat. Végül hat heti kemény munka után le tettem a vizsgát, van »second class«, »interpreter«, »sick nurse«, »child-nurse« és »horse-woman« rangon. Mikor a vizsga megvolt, nagy ünnepség közepette ment végbe guiddé avatásom. Szörnyű izgatott voltam, mert nagyon ünnepélyes volt, az egész intézet felvonult, a többi guidek vigyázz-állásban körül álltak, három guide pedig a fejem fölé tartotta a nagy angol lobogót, amely alatt el kellett mondanom az esküt. Aztán feltűzték a jelvényt, rám adták a guide-kalapot és az övet, erre előbb köszöntöttem a guide-főnököt, majd megfordulva

tisztelegtem az egész csapatnak. Így most már büszkén hordom jelvényeimet, roppant boldog vagyok új rangommal.

Egyébként itt az intézetben óriási a fegyelem. Senki se mehet ki egyedül, csak hozzátartozóival, vagy egy tanárnő kíséretében. Nagy súlyt helyeznek a szoba-rendre, persze mindenk fölött a tisztaságra, az órák alatt a legteltesebb csendben kell lenni és az a csudálatos, hogy ezt a rendet és fegyelmet minden láрма, veszekedés nélkül érik el, még egy hangos szót itt nem hallottam. Aki vét valami ellen, annak a nevét, illetve a számát (a név közlésével nem akarnak megszegyenyíteni) másnap reggel felolvassák, ezt beírják a könyvbe és a term végén kiadandó bizonyítványba ez fel lesz véve. Ez az egyetlen fegyelmi eszköz, de itt az embereknek vérében van a fegyelmezettség, s ez is elég.

Csudálatos itt a vallásosság, amely mindenél fontosabb. Minden étkezés előtt és után harmonium vagy orgona-kísérettel vallásos énekeket énekelünk és ez oly fontos, hogy ma reggeli előtt 14-szer kellett az étkezés előtt gracet elénekelni, mert Miss Tate, ami kedves, de szigorú igazgatónk nem volt megelégedve. Aztán gyakran vna biblia-olvasás és persze minden vasárnap istentisztelet az alderhami templomban, ahova az intézet saját gyönyörű fogatain vonulunk ki. Ilyenkor mindig elfog a honvágy és gondolom, mennyivel jobb volna az alderhami pap helyett a Ravasz László gyönyörű beszédeit hallgatni.

Mára azonban elég, most mennem kell a kárcsonyi plum-puddingot keverni. Ez tudniillik annál jobb, minél előbb csinálják és nagy jelentősége az, hogy mindenkinek háromszor kell keverni, közben valamire gondolni és az akkor beteljesedik. Miss Tack-tól elkezdve az utolsó szolgálóig ezt mindenki halálos komolysággal keveri, én is sietek oda, de ha ez, amit irtam, nem volt tulságosan unalmas, akkor jövőre folytatom!

Jucika, 17 éves, ébren álmodik:

Egy salonról, amelytől még ő kapna pénzt, ha a modelleket sikkesen viseli.

A fiatal fenség szeméről és hogy véletlenül megakad az ő bokáján.

Egy rablóról, aki rablási terveitől eláll, sőt bucsuzóul még emléket is hagy, valami kis gyémántos holmit, mert a kritikus pillanatban nem ijedt meg tőle, hanem rámosolygott.

A létört, de imádott férfi nem létező amerikai bácsijáról, akitől aztán mindent ők örökölnek.

Egy puszta és lakatlan szigetről, ahová az imádott férfivel kettesben kivetik őket a sors vihara.

Egy olyan fajta csokoládéről, amelyből mennél többet eszik Jucika, annál jobban meghizik tőle a barátnöje.

Zsuzsanna Mária.

SPORTRUHA ÉS BREECHES-
KÜLÖNLEGESSÉGEK

HARCZA BELA

uri szabó Budapest, IV, Városház-u. 16. I. em. / Tel.: 183-31

Különleges frakk és smoking öltönyök
Allandóan nagy választék eredeti angol
szövetekben / Közismert előkelő ízlés
Szolid árak

A l k o n y a t

Irtó Kocsis László

Esteledett. A nap addig=addig bukdácsolts lefelé ivelő pályáján, míg vérvörösre izzott korongja egyre halványodó bucsusugarakat hagyva maga után, alámerült a rónaság mögé és alkonyat borult a Hortobágy fölé.

A meleg, selymesen simogató nyugati szél alkonyatra szinte sejtelmessé csökkent, nem füttyő-részte az esti nótát, csak az ut szélén árván magasra nyult számarkóróval játszott, derekát pajkosan hajtogatta jobbra-balra.

A szélcsendet dübörgés zavarta meg, ostorcsattanás, valahol egy kutya felvakkant, csikóslegény kurjant belé az éjszakába:

— Ha-hó!

Pihenni tért a ménés.

A korhadozó vén kutyám mint meredt felkiáltójel tekintgetett körül, unatkozva bámulta a pusztát, büszke fejét felszegte az egyre sűrűsbbödő sötétségbe.

A kut kávája körül száz meg száz hetyke paripa járta türelmetlen táncát, rengett, dübörgött a föld. Egy legény szorgalmas türelemmel húzta a vizet, a rocska le=fel járt kezében, teltek a vályuk.

Néhány tulbuzgó komondor járta köröskörül a tábort, ha ki=kitört egy idegesebb csikó, valamelyik tapasztalt kutya rámordult.

Egy bojtárgyerek piszmogott a tűz körül, teli képpel fujta a parázsát, amíg a szárazfa nehezen lángra lobbant. Azután elkotródott az is a kut mellé. Az itatáshoz.

Hizelkedve, bizalmaskodva pattogott a tűz, apró piros lángnyelveckéi összecsókolódtak a parázs felett.

Barabás Mihály leterítette mellé a cifra szűrt, darabig nézte az itatást, azután maga is letelepedett a tűz mellé.

A mándlizsebből előkerült a dohányzacskó, a kurtaszáru krajcáros pipa, később a tűzszerszám. Barabás Mihály kicsiholt s hosszúra, lógósra nyúlt bajusza alul szelid füstfellegek keltek utra az ég felé.

Olykor kimért, nyugalmas mozdulattal, soha nem számlált, meg nem mért, de megszokott időközben belepiszkált a tűzbe.

Ahogy a pipába lejebb nyomkodja paraszti ember a tüzet. Hogy jobban égjen és szortyogósabb legyen a szava.

Egy kutya sompolyog befelé a rónaságról, megkerülgeti a tüzet, megvárja, amíg a csikósgazda barátságosan rámordul:

— Bodri!

Azután hálásan feltekint rá, a csizmaszarához hozzányal s lelapul a cifraszűr egyik sarkába, hunyorgó szemmel a tűzbe bámul. Mintha mondogatná:

— Jó nekünk így ...

Barabás Mihály nem szól, csak elmélázik a tűz felett. Össze= vissza gondol a ménesre, régi napokra.

Nagyurakat hozott kifelé a Hortobágyra a debreceni híres ötősfogat. Csikósokat nézni, hallgatni, hogy csattan a karikás, Hortobágyot látni.

Ilyenkor az öreg csikósgazda előszólitotta Barabás Miskát. Miska volt még. Hetyke a tartása, pezsgő, nyugtalan a vére, hajlékony acél a karja és megmutatta, hogy mi a csikósvirtus ...

Egyszer egy szomorú királyasszony is erre= járt ...

Barabás Mihály nekibusult:

— Régen vót. Tán igaz se vót.

Az asszonyra gondolt. Amint sürgött= forgott a bogrács körül. Tisztára mosogatta Barabás Mihály lobogós ujjú, gyolcsfehér ingét.

— Szépen gondozott a Sári.

Busan megturta a parazsat, belérugdalta a száraz fát.

— Az is meghótt. Az asszony is, a gazdám is. Az ötősfogatot is fiatalok hajtják, ha idegen nagyur téved a Hortobágyra.

Lelőgő hatalmas bajusza gyászossá, félelmetessé, morddá teszi feketére lesült képét. S ha sok vihart látott, kopott kalapját beljebb vágja ráncos, borus homlokába, csikós még ma sem mer villogó fekete szemébe nézni. Ilyesmi gyakran megesisik.

Elgondolkozott, észre se vette, hogy a leány is ott hevert már a tűz mellett. Barabás Mihály öreg csikósgazda egyetlen kincse.

Mohó tüdővel szívta magába a rét, a föld, a végtelen pusztaság illatát. Fialat, karcsu teste meg= megvonaglott a sötétzöld gyepárnán, olykor nagy elhatározással apjára emelte könyörgéshez hangolt ragyogó szemét, hogy csüggedten visszaszegezze a tűzre megint.

Valamit mondani, valamit kérdezni akart, de szándékának mindig= mindig utját szegte a csüggedés.

A Bodri kutya rászánta pislogató félszemét, hogy a leány küzdelmét megbámulja.

Később hirtelen felkönyökölt, két öklére támasztotta a fejét, hogy ne menjen könnyen a visszavonulás. Megszólt:

— Édös ...

Mint orgonaszó, tisztán, szeplőtelen, de titkolt félelemmel zengett a hangja.

Barabás Mihály fáradságot vett, hogy szájából kiemeli a kurtaszáru pipát, visszaszól:

— No ...

— Elgyön?

Az öreg kérdően szegte fel a fejét, szeméből kitolta a kalap karimáját.

— Kicsoda, hogy elgyön?

— A Váradai András ...

BALATONFÜREDEN
napl 125.000 K.-ért kitűnő ellátás mellett szórakozhat és üdülhet.

ÜDÍTŐ VESZÉLYMENTES SZÜNETVITÁS szavatossággal
Dr. REICH-féle
ZANDER-gyógyintézet IV, Semmelweis-utca 2 (Lift). Telefon J. 4-12.

A király és testvérei Lequeitióban.

Barabás Mihály legyintett s azzal az unott mozdulattal, hogy ez már ugyis régen el van végezve, visszahelyezte szájába a pipát.

- El.
- Ma?
- Ma.

Elhallgattak. A leány lecsüggedt fővel a tűzbe bámult. Mélységes, idegbántó hallgatás uralgott a tűz körül. A róna is hallgatott soká.

Később valahonnan messziről nyugat felől a békák hangversenyéből foszlányokat hozott az éledező szél. A kutyák felfigyeltek, de megnyugodva heverték vissza a gyepre. Bodri is lehunyta a szemét. Nem történt semmi.

A kut kávájához támaszkodva állott a legény, kedvenc csikója nyihorászva csókolgatta a karját.

A beszélgetésre, kényelmesen lépkedve, a tűz felé indult. Pörge kalapja szemébe vágva, izmos karjára csavarva a karikás. Észrevétlen maradt, figyelve az árnyékban megállt Várt.

- A leány halkán, szomorúan beszélt:
- Édös! Értem jön az András?

Barabás Mihály a vállát vonogatta.

- Neki is ígért édösapám?

Az öreg türelmesen kiverte a hamut a pipájából, csak azután felelt:

– Mondtam neki, hogy nem ellenzem a dógot. Eccer férhöz mégy ugyis. Mer ugy szokott lenni az embör veletek. Én mög magamra maradok. Hát ugy gondótam, hogy inkább az Andrishoz mennél, mint máshoz. Kódushoz, kódusnak. Igy gondótam . . .

Barabás Mária keserűn felsóhajtott, megcsuklott a hangja:

- Hát igön . . . hát igaz . . . hiszen igaz. Ha édösapám gondolja . . .

Barabás Mihály felcsattant:

– Micsoda beszéd mögint! Ha én gondolom. Levágta maga mellé a kalapiját, ősz fejére rávilágított a tűz

- Csak gondol az embör . . .

Az öreg felnézett Kutatta a leánya tekintetét.

- Mit nem látok?

Barabás Mária még mélyebben elpirult.

Heves Lajos cégnél	Finom harisnyák csodás „Sonnenbrandt” árnyalatokban párja 57, 65, 75 ezer K.	Eredeti Nansouekok fehérben 48, 55, 60 ezer, csodás színekben, méterje 60 ezer K.	igazi irlandi lynonok, lenbat/stok 92 cm. széles, méterje 92, 110, 140 ezer .	Schroll-shiffonok, rumburgi és irlandi lenvásznak, törölközők, damasteritékek csakis megbízható minőségben.
	Budapest, V. Bécsi-ucca 8 (Fischer Simon cég mellett)			

Jármai Lilly.

Labori felvétele.

— Ilyesmit minek mondani... Hogy a Józsi...
A csikósgazda meglepetten rugott a parázsba.
— A Józsi?!
A leány lángoló pirulása a tűz visszfényével
versenyre kelt.

— Csak édesapám nem látta... Hogy igaz
szerelömmel vágyódunk egymásér...

Kimondta a nehéz szót, lesütötte könnyekben
uszó szemét.

Az árnyék legénye parasztosan ellágyult te-
kintetével magához ölelte, csókolta a leányt. Oklé-
vel merészen belevágott a levegőbe, szilárd, hatá-
rozott léptekkel megindult a tűzhöz.

Barabás Mihály kemény kúnkoponyájában
szél szárnyán repültek a gondolatok. Érezte, hogy
valami a tudtán kívül történt. Valamit dörmögött
koldustarisznyáról, szegény csikóslegény szegény
házatáját emlegette.

Komótosan mozgó nyelve elpörgetett néhány
teremtettét, amíg elébe járult a csikós.

Kihuzta magát, kalappal kezében, a nagy szó-
noklatba belékezdett:

— Mikor az Uristen Ádámot megteremtette...

Barabás Mihály nem állotta meg nevetés nél-
kül, bütykös hüvelykujját a legény orra alá tolt.

— Szamár vagy, fiam! Ugy van a rigmus-
ban, hogy miként az Uristen Ádámot a paradicsom-
ban megteremté... Azt látom, hogy a rigmushoz
nem tudsz... De csak folytasd azér... Ugyis
mögötte a fene régen a dógotokat...

A leány is mosolygott.

A kutyák elkéseredetten vonyítottak az égnek,
a Bodri is felugrott a tűz mellől és falkában neki-
váltak a pusztának. Néhány dühös káromkodás
csattant a sötétben, egy morcos dög sántítva, si-
kongva futott a táborhoz vissza.

Megérkezett a Várad András. Hetyke lépéssel,
legényes adjistennel lépett a tűz mellé.

Barabás Mihály öreg csikósgazda szétparan-
csolta az ebihadakat és teljes nagyságában állott a
legény elé.

— Elgyöttél, András...

— El.

— Jól tetted... Ugyis mondani akartam va-
lamit...

— Kigyelmed?

— Én. Neked ígértem a Marcsa kezét.

— Ugy beszélgettük meg.

Barabás Mihály rábólintott.

— Jól mondtad. Eb, aki szavát mög nem
állja. Én mögá lom... A Marcsát, ha kéröd,
megkaphatod.

A legény csudálkozott.

— Hászen kéröm...

Szavába vágott:

— Ha böcsület van benned, mög nem ké-
röd... Mer a Pilátusát!... — ökölbe fogta a
görcsös, vadalmafabotját — baj lönne, ha nem
tudnád, hogy mi a böcsület...

Várad András meglepetten lépett vissza. Be-
szélni akart, de az öreg nem engedte szóhoz.

— Nem köll ám lármázni! Magyarul mond-
tam... Ögyenes szóval...

Azután a vállára vert, egyszerűen, szívesen
folytatta:

— Péter=Pál napra szívesen várunk. Lagzi
lősz... Löhetnél, András, első vőfély... Ne
hergeld magad, itt a kezem!

Várad Andrással keserves nagyot fordult a
világ, de azért belévigott Barabás Mihály kérges
tenyerébe.

Azután összekezelt a vőlegénnyel...

Pihenni tért a ménes, a tűz csak pislákolva
égett.

Egy=egy kutya nagyritkán felvakkant.

Az alkonyat éjszakába fordult...

Csak két boldog embernél világított a szerelem
napja.

MALOJA PALACE ENGADIN

1811 m. t. f.

1 óranyira St. Moritztól

300 szoba és fürdőszoba

Valamennyi téli sport.

A LEGNAPOSABB TÉLISPORTHELY

TELJES PENSIO 20 FRC-TÓL

Hertelendy Andorné és leánya Mária.

Szatmáry felvétele.

A TÁRSASÁG

Az idei bálokról

Amikor az idei bálók előkészületei megkezdődtek, úgy látszott, hogy a rossz gazdasági viszonyokra való tekintettel a szokásos elite-báloknak legalább a fele elmarad. Azóta azonban tisztázódott a helyzet és kiderült, hogy egy rendezőség sem akar a másikkal szemben alul maradni és így nemcsak, hogy mindegyik hagyományos báljának megtartása mellett döntött, de még újabb és újabb elite-táncmulatságok rendezését is elhatározták. Nem kell tehát kétségbeesni, hogy a nagy gazdasági pangás kihatással lesz a bálók számszerűségére. Ha minden úgy sikerül, ahogy azt az agilis rendezőségek remélik, akkor elmondhatjuk, hogy az idén tartották a legtöbb táncmulatságot Budapesten.

Eddigi beszámolóinkat egy újabb esemény beharangozásával kell kibővíteni s ez Pestvár-

megye bálja, mely a nemes vármegyének hagyományos ősi tradíciójához méltó fényvel köszönt be az idei farsang évadján.

A magyar farsangok disze volt néhány évtizeden át az a kék-sárga éjszaka, amely a szép piros hajnalon túl is hirdette, hogy mulatni, azt tud a tekintetes vármegye. A mai mamák, nagymamák — no meg néhány dédmama — emlékei között de sok szupécsárdás akad, amelyikhez ez a nóta zengett: Az alispán kalapomhoz rózsát tett... A Pestmegyei bálon csak az történt, ami a közgyűléseken: a megye déli része találkozott az északiával, csakhogy itt a vidék szebbik fele is ott volt; aztán míg a közgyűléseken mindenki ellenzéki volt, itt bizony senkisésem volt az...

Szegény jó Vay Sándor de sokat is krónikázott ezekről a bálokról. Mikor uram-bátyámék felrándultak farsangolni a fővárosba, egész biztos

A Társaság

mindig csak egy volt a főcél, a program, az, hogy: »Hát elmegyünk a megyebálra«. A többi az csak úgy adódott. Reméljük, most is ez a program és a megyei előkelő társaság már készül is a bálra erősen. Ugy értesültünk, hogy a meghívók január első felében szétküldetnek és dr. Preszly Elemér a főispán, Agoraszto Tivadar az alispán és velük a megyei aranyifjuság — a tavaly oly ragyogóan sikerült »Vármegyei Teaestély« kipro-bált rendező-gárdája — már toborozzák azokat, akikkel február első napjaiban gyönyörűségessé teszik ezt az estét, hogy majd esztendő múltán is fényes, kedves és melegítő emlék legyen az 1925-iki megyebál.

A vármegye ősi székházának történelmi terme bele fog szólni most majd — a szívek történelmébe is, mert az ősi szokáshoz hiven itt fog a megyebál lezajlani.

Mennél jobban közeledik január 10., annál inkább kezdünk bizni a Jogász-bál sikerében, mert meggyőződünk arról a derekas munkáról, amit a rendezőség kifejt és amihez csak az előkelő multu Katolikus-bál készülődései hasonlíthatók.

A Katolikus-bál rendezősége, mint legutóbb említettük, eddig minden szerdán ismerkedési estét rendezett. A legutolsó ilyen táncos estély folyó hó 17.-én volt, azontul pedig — a közeledő ünnepekre való tekintettel — január 5.-étől számított minden hét hétfőjén tartják meg ezeket a teaestélyeket a Katolikus Kör fehér termében az eddigi keretekben. A hétfői nap megválasztásában különös tekintettel volt a Bál-bizottság arra, hogy a legtöbb nagy bál időpontja szerdai napra esik.

A Katolikus-bál védnökei úgy mint a múlt évben: Izabella, Augusztina és Anna főhercegnők, Gabriella és Zsófia főhercegnők, továbbá Frigyes, József és József Ferenc főhercegek, valamint Horthy Miklósné lesznek. Albrecht főherceg nemcsak védője, de elnöke is a bálnak.

A Széchenyi-bál előkészületeiről legutóbb megemlékeztünk. Ehhez még hozzáfűzzük azt, hogy a bál-bizottság e hó 12.-én tartotta első alakuló ülését és ezen báró Piret de Bihain Jenő elnökön és az ügyvezető elnökön kívül megjelentek a következő bál-bizottsági tagok: Bedő Albert, Bohdanecky Edvin, Bolváry Ferenc, Brandenstein Gyula báró, Csajtay Ferenc, Dubovay Jenő, Gerlóczy Endre ifj., Jalsovitzky Béla, Kovácsics Gyula, Környey István, Pettyko János, Pintér Arnold, Szüllő Árpád, Újfalussy Béla. A bál rendezőségében a fentiekén kívül részt fognak még venni az előző bál elnökei és főrendezői közül: Leidenfrost Pál, Patay György, Haas Aladár, Tölgyess István, Csécsy-Nagy József, Kenessey István, Gesztyey Nagy László, Schandl László és még többen.

A Protestáns-bál ismerkedési teáját kedden este tartották meg a Szent György-Otthon helyiségében. Ez újonnan alakult klub intim helyiségei olyan meleget kölcsönöztek az estélynek, hogy annak legjobb sikeréről számolhatunk be. A megjelent hölgyek névsora a következő: Dr. Rásó Lajosné és leányai Judith és Mária, dr. Krepuska

Gézáné és leánya Zsuzsa, Marik Ernőné és leánya Brigitta, gróf Vay Lajosné és leánya Rózsika, Turkovich Margitka, Pilducz Ottóné és leánya Ilonka, dr. pákei Vida Gyuláné, dr. Lipták Pálné és leánya Bunci, dr. Wirth Mártonné, dr. Bauer Rudolfné és leánya Kata, Szentgyörgyi Istvánné, Farkas Istvánné, Csokits Henrikné és leányai Hortika és Maca, Semsey Aladárné és leánya Margitka, dr. Fiala Oszkárné és leánya Ilíke, Trummer Nelli, Varga Böske, Anna és Flóra, Becht Albertné és leánya Magdus, Rumpelcz Jánosné és leánya Juliska, Lahner Viktorné és leánya Nelly, Végess Emmi és Pici, Jeney Istvánné és leánya Bunci. A bálrendezés elhatározta, hogy a bál előtt és után még két-két ilyen estélyt fog rendezni és egyet, mint a háziasszonyok ismerkedő összejövetelét január közepén.

Akik a tavaly az Országos Kaszinóban rendezett Hockey-pikniken jelen voltak, azoknak ez a legkedvesebb emléke az elmúlt báli szezonról. E sikeren felbuzdulva a Hockey Klub tagjai elhatározták, hogy az idén, január 3.-án megismétlik estélyüket, amit a nagy érdeklődésre való tekintettel az Országos Kaszinó szűknek bizonyult sárga-terme helyett a Hungária-szálló fehér-termében fognak megtartani.

TEÁK. A múlt héten a következő teaestélyekről és vacsorákról értesültünk: Bernáth Géza v. b. t. t. és felesége Andrássy-uti otthonukban teát, Niamessny Mihály és felesége pedig két leányuk tiszteletére estélyt adtak. Özv. Ludwigh Gyuláné és báró Wodiánerek, valamint Madarassy Andorék délutáni teán látták vendégül házuk barátait.

Tedescó Aurél és felesége Deák Ferenc-utcai otthonukban a következőket látták vendégül vacsora

Szopogasson köhögés ellen

Szent István gyógymalata
CUKORKÁT

utáni teájukon: Joanovich Sándorné és leánya Eszter, Bakonyi Gézáne és leánya Lici, Zelénsky János és felesége, Zay Klára grófnő, báró Rajachich Vladimírné, Máriássy Andor és felesége, született Patay Katinka, báró Orczy Elemér, Kánya Antal, Saárossy Kapeller Camilló, Gombár Tivadar, Szalacsy Béla, Szabó Nándor.

ESTÉLYEK. Biró Pálék és Surányi Miklósék az elmúlt héten egy-egy fényes estélyt adtak. Ugyancsak a múlt héten családi vacsora volt Dreher Jenőéknél.

A TÁRSASÁG TÉLI TÁNCOS TEÁI. Megírtuk, hogy „A Társaság” a szezon folyamán táncos teákat fog rendezni a „Bellevu-Szálló”-ban. December 25-én csütörtökön lesz az első ilyen táncos tea, mely délután 5 órakor kezdődik és bizonyára sokakat fog egybegyűjteni a fővárosi előkelő társaságból. A táncos tea folyamán divatrevü is lesz, melyet a Vékey-Szalón (IV. Eskü-tér 6. Telefon 160-39) rendez. A divatrevün, mely pont 6 órakor kezdődik a legragyogóbb új divat-kreációk kerülnek bemutatásra. A táncos teák meghívóinak szétküldése folyamatban van, igénylésekkel a szerkesztőséghez kell fordulni (I. Horthy Miklós-ut 1. Telefon: József 58-58).

A MAGYAR ATLÉTIKAI KLUB által kedden esténként az Astoriában rendezett vacsora-utáni táncos összejövetelek egyre népszerűbbé kezdenek válni és ezeket az estéket már nemcsak a MAC törzstagjai, hanem azoknak távolabbi ismerősei is erősen látogatják. Legutóbb már szinte szűknek bizonyultak a helységek, annyian jöttek el. Ennek ellenére a legjobb közönséget látjuk itt együtt, részletes névsorral legközelebb fogunk szolgálni.

Hasonló közkedveltségnek örvendenek a Szent György-Otthon csütörtök esti táncos összejövetelei. A tagokon kívül a fővárosi jó társaságnak csaknem minden tagja megjelenik ezeken az estéken, hogy meggyőződést szerezzen a rövidesen oly híressé vált táncos összejövetelek jó hangulatáról.

A NEMZETI LOVARDÁBAN minden vasárnap délelőtt 11-1-ig katonazene mellett élénk lovasélet folyik. A lovaglásokot a Nemzeti Lovarda agilis igazgatója, Szabó Kálmán rendezi. Legutóbbi alkalommal a lovasok közül sikerült feljegyezni a következők neveit: gróf Almássy Pált és feleségét, Padoss Gusztáv alezredest, Riedl Miát, Szabó Gizit, gróf Hoyos Nessyt, Petzrik Jenőné és gyermekeit, László Sándort és feleségét, peremartoni Nagy Alizt, Fayer Sándornét, Strasser Richárdnét, Dietl Fedornét, Binder Ottót, Comeid Ottót és feleségét, Lakoss Bertalant. A nézők sorában ott láttuk gróf Andrássy Gézá, gróf Teleky Sándort, Prónay Pált és feleségét, Petráss Sárít, Berczik Sándort, Navratil Akost, Mészáros Lórántot, Takátsy századost stb.

ESKÜVŐ. Szabó András gyógyszerész-főhadnagy, Szabó József debreceni kuriai bíró, táblai tanácselnök és felesége Guzmann Izabella fia, november 30.-án déli 12 órakor vezette oltárhoz Kecskeméten Olajos Lidikét, néhai Olajos Károly m.-b = p. igazgató és felesége Bodógh Judit leányát.

A »ZRINYI MIKLÓS« MUZEUM-EGYESÜLET fényes erkölcsi és anyagi siker mellett tartotta december 7-én Szigetvárott irodalmi estélyét, melyen az Egyesület elnöke, dr. Saághi-Rusa Ernő kir. közjegyző, Pekár Gyula v. miniszter és Barla Szabó József, a kerület képviselője beszéltek nagy tetszés mellett. Végül Patacsy Dénes v. államtitkár szaválta el alkalmi költeményét.

Másnap dr. Saághi-Rusa Ernőnél nagy hajtavadászat s ezt követőleg vadászvacsora volt s ezen a fentiekben és a házigazda családján kívül résztvettek még: dr. Perczel Viktor főszolgabíró, dr. Kriszt Béla ügyvéd, Saághi-Rusa Tasziló huszár-őrnagy, vitéz Kiss Sándor csendőrszázados.

AZ ADMIRAL BART változatlan kedvvel és ragaszkodással keresik fel esténként régi vendégei, akik mellett új és új társaságok — a pesti társadalom legelőkelőbbjei — alkotják e kedves szórakozó hely publikumát. Szombat esténként az Admiral Bar helyiségei szükeknek bizonyulnak a rengeteg érkező befogadására s ezek a szombat esték, melyek a vasárnapi hajnalba nyulnak bele, a legvidámabb pesti éjszakák mindig. Fény, előkelőség s a legnagyobbjából jókedv jellemzi ezeket az éjszakákat.

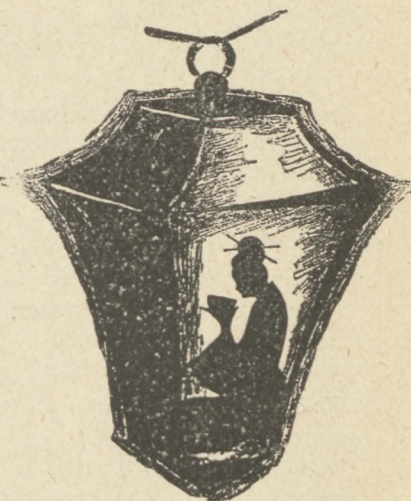
Az 1925. évre szóló kedvezményes előfizetési díjszabás, azaz évi háromszázhuszezer korona, csak 1924. év december hó 31.-éig bír érvénnyel. Az 1925. évi január hó elseje után beérkező előfizetések díja már a rendes ár, azaz egy évre négyszázezer korona.

Csermely
János festőiskolája V., Falk
Miksa-utca 22.

Breitfeld
szücs Váci-utca
19 sz. Az előkelő
világ bevásárlási
forrása. Eredeti
párisi modellek, az
idei szezon újdon-
ságai, már beér-
keztek.

Földes-féle
Margit crême, pu-
der, szappan, kölni
viz, világhírű arc-
és testápoló ké-
szítmények.

Soványodni
akar? Zanderez-
zen!

Meinl

legfinomabb teakeverékei

Vonaton

Vértessy Gyula

I.

*Szőlők mellett visz a vonat,
sugarai őszi napnak
a tőkéken, ott ragyognak.*

*Napsugárban fürdő szemek
ragyogóak, sötétkékek,
mintha mind, mind nevtének.*

*Akárcsak a te kék szemed,
mikor tegnap ilyentájbán
szőlőkben veled jártam.*

*Milyen vig is volt a tegnap!
És a ma, mily szomorú lett.
A ragyogásból ború lett.*

*Bár ragyog nap, de lelkekre
hull a gyászriméknek csokra,
amint visz a vonat tőled
egyre, egyre, mind messzebbre:
szép szerelmem rózsabokra . . .*

II.

*Legiszonyubb válás után menni haza
egyedül,
míg szívünkben csókemlékek hegedüje
hegedül.*

*A rigeg vonat csak visz, visz
egyre tovább, messzire,
de zakatolása rimet
ver ki édes nevére.*

*Édes neve rimbe csendül:
»Tik-tak, tik-ták, Erzsike.
Nincs a földön még egy olyan,
aminő te, senkise . . .«*

*S nincs a földön olyan bolond,
mint aminő én vagyok,
hogy egy ilyen édes angyalt
bolond módra ott hagyok . . .*

Csodárávárás

Huray István

*Járunk, — a karunk összeér,
de mély árok van köztünk:
benne csörög a csók s a vér.*

*Keskeny kis szakadék, de mély,
meghalunk tán, ha általlépjük:
megöl az öröm és a kéj.*

*A nyár elbújt, vagy elrepült?
Észre se vettük, tovaszállt,
de szíveinkre bánat ült.*

*Zokog a téli napsugár,
siratja a forró nyarat,
de kacagó csodára vár.*

*Várja, hogy mint a kártyavár,
szétdüljön egy jégpalota
s kiröppenjen a kékmadr.*

»Ur« és »Ember«

A kislányom meggyőződése szerint kizárólag a ruha teszi az embert!

Ezen a téren saját megfigyeléseinek alapján alkot magának véleményt. Legnagyobb mulatsága csengetéskor kiszaladni az előszobába, kinézni a kulcslyukon és aztán méltóságteljesen bejelenteni, hogy ki jött.

Mindenkit bejelent! A portást, a levélhordót, a látogatókat és rokonokat.

Multkor azzal jött be hozzám, hogy egy »ember« vár odakint. Igaza volt. Tényleg egy ember hozta a számlát a gázművektől. Mikor nem-sokára ezután újra csengettek, azt ujságolta nekem, hogy egy »ur« keres.

Erre megkérdeztem tőle, hogy ez a vendég miért ur és miért nem ember, mint az a másik volt? Ezen elgondolkozott, de azután diadalmasan kivágta: »Bunda van rajta!« Ime! Madarat tolláról, urat ruhájáról . . .

*

Az utóbbi időben nagyon sokan gondolkoztak így és minden komolyabb meggyőződés nélkül elfogadták azt az elvet, hogy »ur« csak az lehet, aki jól öltözködik.

A gazdasági összeomlás azután alaposan megváltoztatta ezt a nézetet, új embertípusokat teremtett, módosította a mentalitást és a mai kor befogása szerint nem feltétlenül »ur« a pezsgőszinü Voisin-jében tovaszáguldó elegáns iparlovag. Viszont számtalan nagyon is előkelő ur jár manapság gyalog, egyszerűen és a legkevésbé sem divatosan öltözve.

De van ezeken a lényegtelen külsőségeken kívül az »ur« fogalmának egy sokkal fontosabb fokmérője: a modor.

A modor, amelynek előfeltétele a jó nevelés és amely bizonyára sokkal inkább jellemzi az illető egyéniségét, mint a kifogástalanul szabott frakk, amelyet bárki megrendelhet magának, hogy szabóinak jóvoltából előkelő keretben jelenjen meg a világ előtt.

Igaz ugyan, hogy egy lehetetlen alakon még a legtökéletesebb öltözet sem érvényesül, de itt a látszat sokszor csal és ez esetben is a modor és annak tartozékai az irányadók: a járás, a testtartás, a mozdulatok, az, hogy ki milyen módon adja

A
csalhatatlan
ismertetőjelek

nevezetesen a „FRANCK“ név és a „kávédaráló“ a dobozok új barnakék-fehér címkején különösen előtérbe lépnek. A „valódi Franck-kávépótlék“ aróma, jóíz és kiadóság tekintetében elismerten kiváló.

ki a pénzt, hogy viselkedik a társaságban és hölgyekkel szemben. Mindezekből csálhatatlanul meg lehet állapítani bárkiről, hogy kicsoda, ur-e, vagy ember. Számtalan példával szolgál ilyesmire a mindennapi élet is.

Arról, hogy valaki hogy ül egy autóban (akár sajátja, akár nem), sok mindentmég lehet itélni, vagy még inkább arról, hogy valaki hogyan száll a kocsiba, mert ilyenkor feltétlenül kiderül, hogy »ur«-e az illető, akinek ez a lépés gyermekkora óta természetesnek tűnt, vagy pedig »ember«, aki alapjában véve irtózik az autóbiltól és csak azért használja most, mert »velejár« az előkelőséggel.

Egy »ember« a legjobb szándékkal ülhet le vacsorázni egy előkelő étteremben és mégis már a harmadik pohár pezsgő után, vagy abban a pillanatban, ha már nem feszélyezi őt a környezet és jól érzi magát, lehetetlenül fog viselkedni,

Egy másik rendkívül jellemző modortalanság, amely az »ember«-t az »ur«-tól megkülönbözteti, az a tény, hogy az »ember« okvetlenül kiesik a szerepéből akkor, ha valamilyen kellemetlenség éri. Ilyenkor azután az is mellékes, hogy hölgyek társaságában van-e, vagy sem. Es minél durvább az őstermészet illetően való megnyilatkozása, a kultúra ellentétéként, annál kevésbé »ur« az illető.

Sajnos, ma már az uri társadalom körében is »fesztelenül« viselkednek igen sokan és elég baj, hogy sok hamisítatlanul valódi ur van, aki gondolkozás nélkül követi el az apró udvariatlanságok egész sorát, különösen hölgyekkel szemben. A hölgy előtt lép be az étterembe, előbb ül le, vagy kelfel az asztaltól. Csekélységek ugyan, de hibák, amelyeknek nem volna szabad előfordulniuk. Az, hogy a hölgyek is »szabadabban« viselkednek, evés közben cigarettáznak, pirositót használnak a nyilvánosság előtt és számtalan apró izléstelenséget engednek meg maguknak, az egyrészt nem tartozik ide, másrészt nem mentség a modortalan férfi számára. Annyi azonban bizonyos, hogy apró kisiklások ellenére is a modoráról mindig felismerhető marad az igazi ur, akit veleszületett és belénevelt uri volta avat lovaggá.

Ez azért semmi esetre sem ok arra, hogy igazolva lássuk az elhanyagolt és ápolatlan külsővel megjelenő urak felfogását. Valami csekély igazság azért mégis van abban, hogy az ur tetőtől-talpig, tehát megjelenésében is, ur.

Nincs hölgy, aki elviselné azt, hogy a szmoking füstszagú, a keztyű benzinillatú legyen és nincs, aki első látásra ne ábrándulna ki örök időkre a férfiből, akit groteszk helyzetben lepott meg.

Apróságok ezek, de olyanok, amelyek vakítóan világítják meg az egyéni értéket, a külső megjelenés által. Az egyéni értéket, melyre, sajnos, a legtöbb esetben már senki sem kíváncsi akkor, ha nincs hozzá illő kerete.

A jó modor, a modern férfi uri mivoltának egyetlen bizonyítéka. De bármilyen komoly bizonyíték is legyen, teljesen elveszti az értékét, ha nem foglalja össze egy szappanra, vasalt fehérneműre és kölni vízre emlékeztető megjelenés. (d)

Automobilizmus

Jubileumi plakett-pályázat. A Királyi Magyar Automobil Club igazgatósága elhatározta, hogy az 1925-ös jubiláris esztendőben versenyin külön jubiláris plaketteket fog kiosztani, amelyek terveinek díjazására 10 millió koronát szavazott meg. A pályázat már legközelebb fog megjelenni.

*
A világ legnagyobb automobilklubja. A világ legnagyobb automobilklubja Angliáé. A Royal Automobile Club taglétszáma nemrégén lépte át a második százezret, holott 1907-ben még csak 2866 tagja volt s e szám 1910-ig csak kerekén 20,000-re tudott növekedni. A háború kitörésekor a klubnak 83,000 tagja volt s a háború folyamán az 1918. évi fegyverszünetig e létszám 30,000-re esett vissza. Ez idő óta azután rohamosan fejlődött a klub. A legújabb időben újra szabályozták a klubnak az Auto Cycle Unionhoz való viszonyát s ez tetemesen növelte a tagok számát, lévén az ACU Angliának a motorsport terén vezető testülete. Most már motorkerékpárosok közvetlenül is lehetnek a RAC tagjai s e klubnak fizetnek évi 1 font sterling tagsági díjat, a RAC pedig ezért klubjelvényt, jogi védelmet, turisztikai felvilágosításokat stb. szolgáltat. A tagsági

A
8 hengeres
Lincoln
a világ legszebb
automobilja.

Szállítja
Haltenberger Vilmos
VI. Nagymező-utca 19.
Telefon: 66-15.
»Ford«-autók és tura-
autók.
»Fordson«-traktorok
alkatrészek, javítások.
Lincoln, Ford, Fordson,
autorizált képviselése.
Sürgőnycim:
„Fordson Budapest.“

MICHELIN PNEU

SZILÁRD, Lázár-utca 14. Telefon: 131-28.

díj tehát magasnak nem mondható. A klub hivatalos »vezetői« minden turisztikailag fontosabb helyen feltalálhatók s a tagok rendelkezésére állanak. A taglétszám tetemes növekedése folytán a RAC vezetőinek számát is szaporította, a jövő tavasszal pedig ismét szaporítani fogja.

Neuschlosz=Lichtig

Repülőgépgyár és Faipar R. T. Albertfalva

az elegáns világ
karosszeria gyára

Telefon: József 84-02, József 84-03, 156-54

A VILÁGHIRŰ // MOTORKERÉKPÁROK
NORTON Vezérképviselése; Biró Jenő
Budapest, VI. Liszt Ferenc-tér 10

FIAT

3 GRAND PRIX GYŐZTESE

„Fiat“ Società Anonima Torino
Magyarországi vezérképviselése: Budapest, V. ker.
Szabadság-tér 18. szám. Telefonszám: 124-53

Az aranypénz

Irta: *Peterdy Margit.*

Az alkonyat leszállt az országutra és biborfényét rávetette a két néma, gondolatokba merült vándor szürke, egyszerű köntösére.

Együtt mentek az ismeretlen város kapuja felé Saervolanus, az agg bölcselő és legkedvesebb tanítványa, a hatalmas tribun Quintus Aquineus egyetlen fia.

A városban vad lárma fogadta őket és kiáltozva verődött össze a felkavart kíváncsi néptömeg. Senki sem vette figyelembe az agg vándort és kísérőjét, amint némi távolságban csendesen megálltak a leáldozó napfény biborsugaraitól tündöklő szabad térségen.

Egy ifju embert — még gyermek volt félig — a tömeg közepére taszítottak feldühödt, esztét veszített emberek. Útlegek hulltak a vállaira és zavartan lesütött tekintete, gyűlöletes daccal pillantott fel néha-néha a haragos vagy kíváncsi emberarcokra.

— Tolvaj! Nyomorult! — kiáltozta egy pupos öreg emberke és a tömeg felé fordult: — Ellopta az övembe rejtett két darab aranyat. Az egyiket már elvettem tőle, de a másiknak még ott kell lennie nála.

— Add vissza, nyomorult! — zugta a tömeg és a kezek újra fenyegetőleg felemelkedtek

— Nem adhatom vissza, mert elveszítettem futás közben — kiáltotta a sötét tekintetű ifju elszánt, kétségbeesett daccal.

— Add vissza, ha kedves az életed! — A tömeg újra nekiesett a tolvajnak.

— Nem tudom visszaadni, nincsen már nálam — mondta ismét a földön fetregő tolvaj kimerült, küzködő hangja.

Sugár magas termetével most Aquineus lépett a tömeg közé. A kezében egy aranyat tartott és az agg ember felé nyujtotta.

— Engedjétek hát szabadon! — szólt — és én ezt neked adom az elveszett pénzed helyett.

A tömeg halk morajjal szerteoszlott és az agg ember térdreborult Aquineus előtt.

Aquineus a távozók után nézett és megvetően elfordította róluk büszke, lángoló tekintetét.

Majd gyors léptekkel megindult, hogy távozzon a városból, mielőtt falai között megpihene.

Saervolanus, az agg mester, ellenkezés nélkül, némán követte.

*

Odakint a kies fekvésű ligetben leültek egy forrás mohlepte köveire és az agg mester belebámult a víz zuhogó, fényes hullámsodrába... Álomlátó, jóságos arcára csendes eltűnődés borult. Elővett egy darab aranyat és odatartotta a kedves tanítvány, Aquineus szemé elé:

— Ime, nézd, — szólt — ezernyi vétek, amit az emberek egymás ellen elkövetnek, ebben örökre megtestesül.

Az ifju római lassan felemelte büszke, szép fejét. Ragyogó tekintete mereven nézett az agg mester kezén pihenő arany rőt csillogásába, mely a lemenő nap sugaraitól kápráztatóan izzott, mint a kiömlő biborvörös embervér. Mintha látomás nyílnék meg szemei előtt, messze a távolba nézett, a berek sötétzöld ciprusfái közé.

— Atyám! — szólt kevés idő múlva tétován. — Vajjon, ha mindenki bőségében volna ennek az aranypénznek és mindenki könnyen adhatná tovább másnak és az ismét tovább, Atyám, az aranypénz áldást tudna-e hinteni az emberek sorsára?

Tűnődve nézett az agg mester a forrás zuhogó habja közé:

— Ki tudna erre felelni vajjon, fiam, Aquineus?

Hevesen és könyörgő tekintettel ragadta meg az ifju római az agg mester lecsüggő kezét:

— Atyám, térjünk ide vissza ebbe a városba még a holnapi napon!

És másnap bőkezűen osztogatva kincseit, sorba járta a házakat Aquineus. Mindenüvé elment, ahol szegény lakosságot talált és szükségben szenvedő embereket.

— Ne gyötrődjétek tovább — szólt mindenkire. — Hozzon áldást reátok az arany és ne legyen várostokban többé szűkölködő!

TEA

különlegességeink
általánosan
közismertek

»TEA ÉS KÁVÉ
NAGYÁRUHÁZ«

Vámos Gyula

Budapest, VI. kerület,
Teréz-körút 7. szám

Játék-

különlegességeket
nagy választékban ajánl:
Játékereskedés
a „Hófehérkéhez“

Budapest, IV. Egyetem-ucca 1
(Babaklinika)

Rolls Royce Autó
REIMAN

V. Vörösmarty-tér 3. sz.

Elsőrendű úri fehérműt
készít NÉMETHY szalon
IV., APPONYI-TÉR 4.

Angol és francia anyagokból dús
választék.

CSÁKÓY GYULA
PUSKA MŰVES

Budapest, IV., Királyi Pál-u. 6.
Egyetem-tér sarok.

KRUMPACH
NŐIDIVAT-SZALON
VIII. Mária-ucca 34

BRETT SAROLTA

női kalapkülönlegességek terme

IV., PÁRISI-UCCA 2. SZ.

HOBÉ FRÈRES

LIKÖR

csak gömbölyű üvegben
valódi.

MIKUSKA ANDRÁS

szabó, sportruha-készítő

V., ERZSÉBET-TÉR 5. sz.

BLASCHEK CONRAD
udvari női szabó

BUDAPEST, IV, VÁCI-UTCA 25

FÖLDVÁRY IMRE

Férfi divat és fehérnemű divattermek
IV. Kossuth Lajos-u. 18
VIII. Rákóczi-ut 7

Angol női bluzok és férfi
fehérnemű mériék szerint

A TÁRSASÁG

karácsonyi évkönyvét

minden december

31-ig belépő

előfizetők

ingyen

kapja

*

Az

évkönyv

érdekes, tartalmas és diszes

kiállítású lesz. Képeiben valóságos galériája a női szépségnek.

HOEPFNER H.

csipkék, függönyök, fátolyok

IV., KORONA-UTCA 6

Ézüst
disztárgyak,

evőkészletek, briliáns, ékszerek és órák legolcsóbban nagy választékban

Bálint és Dán

ékszerészeknél. Budapest.
IV. Kossuth Lajos-u. 13
Telefon: Fózsef 154-73

Térdre borultak előtte és könnyek között hálálkodtak neki váratlan örömben az emberek.

— Oh, Aquineus, mit cselekszel? — szólta Saervolanus. — A te kincsed nem elég ahhoz, hogy mindenkit boldoggá tegyél vele és Atyád vagyonát nem volna szabad elosztogatnod.

Aquineus micsém hallott az agg mester szavaiból.

— Atyám, — szólta — egy idő múlva visszatérünk ebbe a városba és meglátjuk, mit tud változtatni az emberek sorsán, ha ölükbe váratlanul kincsek hullanak.

És együtt érkeztek ismét a város piacára Saervolanus, az agg bölcselő s legkedvesebb tanítványa, Aquineus.

Aquineus türelmetlenül körül nézett, mert nem látott teremtet lelket, kivél mihamarább szóbaállhatott volna. Néptelen volt a piac, csak a kut mellett állott néhány asszony kőkorsójával a kezében.

Halkan beszélgettek és tekintetük szánakozva fordult egy fiatal nő után, aki, gyermekével a karján, nehéz korsóját alig bírta a lépcsőkön levinni. Saruja ezenközben félig lemaradt a lábáról s mert a karjaiban levő terhektől megigazítani nem tudta egy lépésnél megcsuszott és előrezuhant. Az asszonynak még sikerült felfogni az életveszélybe került gyermeket.

— Miért is hozza magával gyermekét a kuthoz — mondta egyikük később rosszalóan és a távozó asszony után nézett.

— Oh mitevő volna szegény özvegy létére négy kicsiny gyermekével. Szolgálatban áll egész napon és a gyermekekről senki nem gondoskodnék — mondta szánakozva a másik és halkan felsóhajtott.

Saervolanus odalépett a kuthoz és beleelegyedett az asszonyok beszédébe:

— Ez az asszony nem bír gyermekeiről gondoskodni, mondjátok? Pedig a ti várostokban nemrég sok kincset szétosztott egy dazdag, hatalmas ur!

— Oh, uram, ez a szegény özvegyasszony már rég odaadta mindenét, négy kis gyermekről kell hiszen gondoskodnia. Meg azután aranypénzért nem igen adják oda városunk lakói javaikat, mióta mindnyájuknak van elég belőle...

Saervolanus pedig kivett az övéből egy darab aranyat és felmutatva kérdezte:

— Éjjeli szállást hol kaphatnánk ezért itt a városban?

— Egyetlen aranypénzért nem hisszük, hogy szállást kaphassatok, uram — felelték az asszonyok.

— Pedig fáradtak vagyunk és nem mehetünk igen messze az éjszálta előtt.

A fiatal özvegy szánakozva nézte az utasok porlepte ruháját és csendesen megszólalt:

Jertek hát velem, az én uram házában akad talán hely számotokra is. Saervolanus, az agg mester megszólalt:

— Kivánsz-e még továbbra is a városban maradni, kedves fiam?

Aquineus szótlanul a fejét rázta.

És kimentek ismét a városon túl fekvő ligetek ciprusfái közé.

— Aquineus fia! — kezdte szavát az agg mester. — Mindig hiszed-e még, hogy az aranypénzzel változtatni lehetne az emberiség sorsán? Élet-telen tárggyal, mely csak az emberi kezeiktől kapja életét?

— Ha eljöhetne az az idő a világra, hogy az emberi kezek csak egymás javára fognak megmozdulni minden mozdulatukkal, akkor, de csak egyedül akkor, áldássá válik az aranypénz is a kezekben, legyen bár sok nekünk belőle, legyen bár kevés nekünk belőle.

— Akkor áldássá válnék... de hiszed, hogy ez eljöhet a világra?

Sehol semmi felelet a szóra. Hallgatott a néma liget körös-körülöttük és hallgatott az agg mesterrel szemben ülő ifju római polgár.

És a hallgatásra ráborult az éj komor sötétje.

Odafent az égboltra ezalatt kiültek a ragyogó csillagok. Beláthatatlan messzeségből, elérhetetlen magasságból milliónyi hófehér sugárka biztatóan hullatta titokzatos fényét az emberek éjszakába borult néma földjére.

Az ókor álomlátó bölcsé kitartha a karjait feléjük.

Confetti

Irta: Angelo

Komolyan kezdenek táncolni Pesten. Kár. Csak elnézem a különböző lokálokban a párokat.

Emberek, akik lepisszegték a jazz-bandot még egy év előtt, ma szépen sveifoltan belecsámpáznak a melódiába. Taktus nélkül. Vannak, akik már a parketten tartják a fogyókurát. Rájöttek a trükkre. Praktikusak a pénzüikért és nem szégyenlik magukat. Zandereznek jazz-band kísérettel.

Vannak olyanok is, akik azt hiszik magukról, hogy jobbak, mint maga Róka mester. Vannak, akik csak azért tolakodnak a kis parketten, mert nem férnek a nagy mondain bőrükbe. A talpukkal smírglizik a padlót, vixelik a negyvenhatos lábukkal a parkettet. Füttyülnek és dobolnak. Füttyülnek a jóízlésre, dobolnak az ember idegein. Hangosak és kiállhatatlanok. Reprezentálni akarják a jókedvet. Meg kellene verni őket. Azért is ropják a blues-t. Jusz-t is. A szinkopákat, látszik, nem nekik találták ki. Semmi közük hozzá. A legtöbb nem is tudja, mi az a szinkopa.

Szegény Paul Whitmann, világhírű jazz-band-vezér, blues- király, szinkopa-császár, foxtrott-isten, ugy kell neked New-Yorkbn.

*

Szegény kis konflislovak, a pesti gránitaszfalt agyonhajszolt mártirjai, akiket ha megnézek, mindig be akarok iratkozni az állatvédő ligába, huszonötézerért negyedévre, tagnak, szavamra mondom, egyért komolyan irigyellek benneteket. Van a szemetek, jobb oldalon és bal oldalon egy-egy kis fekete lakk táblácska. Nem láttok oldalt. Nem kell se jobbra, se balra észrevennetek azt a sok-sok hibát és mulasztást, nem kell elkeserednetek sok mindenért, amiért én sokszor nagyon, de nagyon el vagyok keseredve.

Nem kell látnotok lelógó orru embereket, gondterhes, didergő, éhes páriáit ennek a görnyedő városnak. Nem kell észrevennetek sok-sok tehetségtelen ember flegmáját és nemtörődőségét. Milyen jó nektek.

Azon gondolkodom, mi lenne, mit szólnának az

emberek, ha én is felcsatolnék egy ilyen mechanikát a két szemem mellé. Kis kreációmát meg kellene valósítani!

Most csak azon töröm a fejemet éppen, hogy milyen anyagból csináljam. Nekem speciell a lakk nem jól áll. Nem szeretem a lakkot!

CELLINI ÉZÜST-és FÉM-ÁRUGYÁR R-T
VÁROSI ÜZLET:
IV. KOSSUTH LAJOS-UTCA 5.
«NEMZETI CASINO ÉPÜLET» TELEFON: JÓZS. 2-14.
BIRÓ-BACHRUCH LIPÓT-LÖW VILMOS-IGAZGATÓK.

ÉZÜST ARANY
ÉKSZER ÓRÁK
GYÁRI ÁRON - LEGFINOMABB KIVITELBEN.

Szerkesztői üzenetek

Kéziratot nem adunk vissza. Névtelen levélre nem válaszolunk.

Kíváncsi. 1. Mik. jelzés alatt Miakich Károly rejtőzik, aki A "Társaság" lapkiadó-tulajdonosa. 2. Cégeket ezen a helyen elvből nem ajánlunk. Tessék lapunk hirdetéseit átnézni, ott megtalálja a kért választ. — **Divatfi.** A frakk elől egyenes szabású és a zárás alján egyenlő magasságú a mellénnyel. A mellény fehér, kétszorgombos és lenn teljesen egyenes. Ugyanolyan, mint amilyent a nagypapája hordott. — **S-y S-r.** Egyiket sem használhattuk. — **Z-g B-ö.** Szó sem lehet róla, nem vagyunk vicclap. És különben sem figuráznánk ki azt, mert vannak dolgok, amiket illik és érdemes tisztelni még a mai illetlen és tiszteletlen világban is. — **Vidék.** Hogy A Társaságot nem lehet kapni Önöknél? Utánanéztünk, bőven megy példány a helybeli elárúsítóhoz. Tessék kérdőre vonni, mi is intézkedtünk. — **Éhes ember.** Kardos Andorné vendéglője a Szalay-ucca és a Szemere-ucca sarkán van. Remek vacsorákat lehet ott enni és nagyon olcsón. A legérdekeesebb közönség jár oda, nézzen be, nem bánja meg. Sokszor üdvözljük. — **Anfik.** Kiss József hagyatékát a múlt évben adták el az Ernszt-aukción. — **Illem.** Budapest. Ön félreértett bennünket, ha így olvasta. Eszünk ágában sem volt éppen a mi publikumunknak leckét adni arról, mi történik egy elite bálon. Hiszen a mi publikumunk ezt jobban tudja majdnem, mint magunk. — **K-y Z-n,** Vác. Önt ezennel internáljuk ezért a versért az ottani fogházba huszonnégy-órát magánzárkába. Tessék ott afelett gondolkozni, hogy mivel érdemeltük meg mi ezt a költeményt? Önnel nem történt semmi, mert Ön csak megírta. De nekünk el is kellett olvasnunk. Brr! — **L-y P-r,** Szeged. Nem közölhető. — **B. M.** Sajnálatos tévedésen alapult. Szó sincs róla, hogy rosszakaratból történt volna, vagy más célzattal. Mi örülünk a legjobban, hogy megtartják a Széchenyi-bált, mert nagy kár lett volna a farsangnak ezért a legragyogóbb ünnepéért. — **L-y K-ly.** Egy szó nem igaz az egészről. Az illető csodálkozik rajta a legjobban. — **Illemtan.** A Légrády Testvérek kiadásában jelent meg egy e fajta könyv, mi nem foglalkozunk ilyen kérdésekkel. — **Vers.** Ez sajnós nem az, még prózának is szürke és unalmas. Kérünk mást, illetőleg dehogy is kérünk, örülünk, hogy ezen is tulvagyunk már. — **Három a daru.** Kettő is elég lett volna belőle, de egy is sok. Nem használhatjuk. — **S. M. Szeged.** Hogy melyik nagy bálba lesz a legérdemesebb elmenni vagy pláne Budapestre felrándulni, erre nézve sajnós határozott választ már csak azért sem adhatunk, mert ezáltal azt a látszatot kelthetnénk mintha mi egyes bálakat favorizálnánk. Mi teljes pártatlansággal propagáljuk a bálakat. Tessék azonban figyelemmel kísérni minden számunkban megjelenő és a bálokra vonatkozó tudósításainkat melyek esetleg jó tájékozódásul szolgálhatnak az egyes bálknál remélhető sikereket illetőleg.

RÓKA GYULA tánciskolája Budapest,
IV., Kálvin-tér 2. Telefon József 76-12.

Felelős szerkesztő: dr. ENDRÓDI BÉLA

Kiadótulajdonos: „A Társaság” Irodalmi Lapkiadó Részvénytársaság.
Szerkesztőség: I. Horthy Miklós-ut 1. Telefon: J. 110-88 és J. 58-58
Fogadó órák: hétfőn, szerdán és pénteken délután 4-5-ig.
Előfizetési ár: egész évre 320.000 K. Egyes szám ára 6000 K.
Pápai Ernő műintézetének nyomása, Budapest.
VI., Szerecsen-ucca 65. Telefon 127-05.

Előfizetőkhez!

Az 1924. év zártával lapunk új évfolyamba lép és bár ez már a tizenkettedik, mégis új pályát kezd. Nagy a mi tette vágyásunk és szép a feladat, melyet célul tűztünk magunk elé, hogy olvasóink táborát növeljük és hogy méltón szolgáljunk munkánkkal a lapunk címében rejlő feladatot, hogy: „A Társaság” lapja vagyunk.

Az 1925. év gazdag munka-programmjából ideiktatjuk első sorban, hogy minden igyekezetünk arra fog irányulni, hogy mindent felölölő különböző rovatainkban az előkelő társasélet minden mozzanatait hiven és méltón jegyezzük fel és válogatott illusztrációkkal díszítsük.

»A Társaság«, mint eddig, hetenként legalább husz oldal terjedelemben jelenik meg, havonta egyszer pedig 28—52 oldal terjedelemben. Célünk ezzel, hogy a kényesebb kivített igénylő, de időhöz nem kötött művészi reprodukciókat és a társadalmi eseményeket bővebb terjedelemben juttassuk olvasóink színe elé.

»A Társaság« úgy szerkesztőségét, mint kiadóhivatalát ezen feladatok megoldása céljából megfelelően kibővítette, de számítunk munkatársaink kifogyhatatlan táborára: lapunk azon barátaira és előfizetőire, akik eddig is felkerestek híradásaikkal és közleményeikkel, hogy a jövőben

megújult kedvvel hódolnak e kedves feladatuknak.

»A Társaság« az 1925. évre a postai költségek megtakarítása céljából egész évi előfizetést nyit.

Művészi felvétel.

Labori felvétele.

Az előfizetési díj:
egész évre: négyszázezer korona,
fél évre: kétszázötvenezer korona,
negyed évre: egyszázötvenezer korona,
a rendes heti példány ára: nyolcezer korona,
a havonta egyszer bővítetté: tízezer korona.

Megjegyezzük még, hogy december végéig kedvezményes előfizetést nyitottunk „A Társaság”-ra. E kedvezményes díj-szabás évi háromszázhuszezer korona, de csak azok részére bír érvénnyel, akik az egész évi előfizetést egy összegben küldik be december hó 31-ig. Negyedévi, vagy félévi előfizetés nincs. Az 1925. január elseje után beérkező előfizetések díja már a rendes ár,

azaz egy évre négyszázezer korona. Bizunk abban, hogy eddigi közönségünk, mely az ország legelőkelőbbjeit foglalja magában, ezután sem vonja meg tőlünk támogatását. Jóindulatukat és szeretetüket becsületes munkával fogjuk viszonzni.

„A Társaság”
szerkesztősége és kiadóhivatala
Budapest, I., Horthy Miklós-ut 1.

MODERN BUTORSZALON, ÁLLANDÓ NAGY KIÁLLITÁS Budapest, VIII, Üllői-ut 14
TELJES LAKBERENDEZÉSEK Cégtulajdonos: Gáspár Nándor és Baross-ucca 11. szám

A Járáság

Biró Pálné.

Angelo felvétele.